

Sygn. akt V CSK 57/14

POSTANOWIENIE

Dnia 5 września 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa M. B.

przeciwko K. B. i T. B.

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 5 września 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 5 września 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powoda M. B. od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] oddalającego jego apelację od wyroku Sądu Okręgowego zważyć należy, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji silnie nacechowanym pierwiastkiem publicznoprawnym, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających ewentualne uchybienia, ponieważ tę funkcję realizują zwyczajne środki zaskarżenia i skarga o wznowienie postępowania. Skarga kasacyjna służy ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego oraz eliminowanie orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub oczywiście niezgodnych z prawem. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej powoduje konieczność poddania jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów kwalifikujących do przedstawienia skargi Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Oparcie wniosku na pierwszej ze wskazanych wyżej przesłanek obliguje skarżącego do sformułowania istotnego zagadnienia prawnego, wskazania argumentów prawnych prowadzących do rozbieżnych ocen prawnych oraz przedstawienia własnego stanowiska. Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione, gdy wskazany przez skarżącego problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. niepublikowane postanowienia Sądu Najwyższego z 10 marca 2010 r., II UK 363/09 i z 12 marca 2010 r., II UK 400/09). Wywód ten powinien być zbliżony do przyjętego przy przedstawianiu zagadnienia

prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, nie publ.).

Skarżący wskazał, że w rozpatrywanej sprawie występuje potrzeba wyjaśnienia, czy czynność procesowa o charakterze mieszanym, która oprócz skutków procesowych wywołuje także skutki materialnoprawne powinna być rozpatrywana w kategoriach dwóch odrębnych czynności, do których należy stosować odpowiednie przepisy prawa, w tym art. 58 k.c.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 punkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że określony przepis prawa nie doczekał się jeszcze wykładni mimo, że budzi poważne kontrowersje bądź też jego niejednolita interpretacja prowadzi do wydawania przez sądy odmiennych rozstrzygnięć w sprawach o identycznym lub zbliżonym stanie faktycznym. Należy jednak przytoczyć przykłady takich orzeczeń i wykazać istniejące między nimi rozbieżności (por. niepublikowane postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 października 2012, I PK 144/12, z dnia 13 czerwca 2008 roku, III CSK 104/08, z dnia 28 marca 2007 roku, II CSK 84/07, z dnia 12 grudnia 2008 roku, II PK 220/08). Skarżącego obarcza przy tym ciężar przedstawienia wyodrębnionej i pogłębionej argumentacji prawnej wyszczególniającej dostrzegane przez stronę poważne wątpliwości interpretacyjne (por. niepublikowane postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 lipca 2009 roku, I CSK 111/09, z dnia 12 grudnia 2008 roku, II PK 220/08).

Skarżący wskazał, że w jego ocenie zachodzi potrzeba dokonania wykładni art. 58 k.c. w celu rozstrzygnięcia, czy pojęcie czynności prawnej odnosi się tylko do czynności prawnych sensu stricto, czy też także do czynności procesowych o mieszanym (podwójnym) charakterze.

Przedstawione wyżej zagadnienia prawne nie mają waloru nowości, bo stanowią przedmiot wypowiedzi doktryny i orzecznictwa (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 października 1995 roku, III CRN 40/95, OSP 1996, nr 11, poz. 221 i przytoczone w jego uzasadnieniu orzeczenia). Nie mają też związku z rozpoznawaną sprawą, albowiem czynność polegająca na złożeniu wniosku o wszczęcie egzekucji roszczenia stwierdzonego tytułem wykonawczym (art. 796 § 1 k.p.c.) nie jest czynnością o podwójnym procesowo - materialnym charakterze, lecz swoistym zdarzeniem cywilnoprawnym, wywierającym skutki w obszarze

prawa cywilnego, polegające na przerwaniu biegu przedawnienia tego roszczenia. Wskazać nadto trzeba, że nawet idąc śladem rozumowania skarżącego, brak jest podstaw do uznania, że złożenie przez uprawnionego wniosku o wszczęcie egzekucji roszczenia stwierdzonego tytułem wykonawczym jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego, inną zaś kwestią pozostają ewentualne uchybienia mające miejsce w toku postępowania egzekucyjnego.

W tym stanie rzeczy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.

[aw]